

Exposició dels projectes finals d'arts aplicades al mur.

La selecció dels projectes finals que completen el cicle formatiu de grau superior d'arts aplicades al mur i que podem veure aquests dies als Serveis Territorials de Cultura a Tarragona, és una bona mostra de les inquietuds dels joves artistes i creadors que cursen estudis a l'Escola d'Art i Disseny de Tarragona.

La primera cosa que m'ha agradat ha estat la simplicitat de les propostes, a vegades n'hi ha prou amb una bona idea per fer una obra. En segon lloc l'exhaustiu treball de reflexió i investigació que sustenta cada peça –patent en els dossiers que acompanyen les obres–, fet que en aquests dies d'improvisació és molt d'agrair. Els quatre projectes seleccionats conjuguen la descoberta d'un mateix, una de les tasques bàsiques del que suposa la creació artística en el món contemporani, amb les indecisions i temptatives fallides, els primers encerts, les hores d'estudi, les solucions arriscades i no sempre encertades, la il·lusió.

El punt de vista d'aquesta fornada d'artistes és molt original, consisteix en dissecar un fet, una imatge, un pensament, ampliant o repetint una i mil vegades l'objecte trobat (la imatge, el fet, el pensament) fins que el gra de la fotografia o el traç del dibuix, atrapat en el paper o la tela, aïllat del conjunt, ens mostra el seu secret: les coses grans i sòlides estan formades per partícules elementals que podem manipular. De forma que una d'aquestes partícules és tan important com el conjunt. Sovint fan tot el contrari, s'allunyen de la imatge (o del fet, de la idea, del pensament) fins que aquesta es desdibuixa, com la distorsió que es produeix quan mirem per la part contrària a través d'uns prismàtics. Llavors actuen com ho faria un entomòleg que desitges crear un petit monstre alat, agafant elements d'aquí i d'allà, encolant sobre la tela, no les coses més interessants o vistoses, sinó aquelles que ens produeixen major inquietud perquè sospitem que són coses que estan davant nostre i desitgem no veure mai, de forma que tal i com deia Leibniz, l'experiència del món no consisteix en el nombre de coses que s'han vist, sinó en el nombre de coses sobre les quals s'ha reflexionat amb fruit.

Patrícia Carles es qüestiona amb la seva instal·lació la realitat dominant. Les fonts que utilitza són molt variades: premsa diària, fotografies històriques, imatges obtingudes en internet. Posa en dubte el punt de vista dominant i de retruc el *mainstream* que l'acompanya. En l'intent de salvació Patrícia Carles analitza la representació moderna de la heroïcitat --esportiva, política, fins i tot personal– posant de manifest que es basa molt sovint en transcendir la realitat en què es troben els personatges: normalment aïllats del seu entorn, sense ningú més al costat, sense contacte amb el terra. La instal·lació que ens presenta ens vol fer reflexionar sobre el concepte de transcendència, sobre el pas entre el que tenim sota els peus (allò terrenal i material) i un lloc que a priori ens fa millors (allò immaterial i eteri).

El treball de Dolors Colom és titulat *El No-Fer*, un audiovisual on els personatges “no fan alguna cosa”, de forma que aquest fet posa de manifest l'existència mateixa de la cosa que es podria estar fent. Podríem dir que Dolors Colom ens diu que “no fer coses de profit”, o directament fer coses que freguem l'absurd, pot ser molt profitós. Per exemple caminar cap al darrera pel carrer o trepitjant les rajoles fosques de la vorera, separar els components d'una amanida o entrar en un cotxe per la porta del maleter. Però que té això de profitós, d'útil? En aquest sentit Dolors Colom dispara amb bala de plata: quina utilitat té visitar una sala d'art o un museu? Quina utilitat té l'art? Com a bona creadora Dolors Colom no vol respondre preguntes, vol crear dubtes, inquietuds.

Lluís Montalà fotografia les façanes geomètriques d'edificis actuals, selecciona una imatge i després la serigrafia en diferents colors. Amb les serigrafies compona murals coloristes que ens recorden l'op-art. Montalà utilitza la realitat com a font d'inspiració, però al reproduir-la realitzant una tria conscient la transforma, li transmet un nou component icònic totalment nou. Un altre element que preocupa al Lluís Montalà és el reflex que es produeix sobre els aparadors, sobre les façanes lluents dels edificis de vidre. Un reflex que distorsiona la realitat, de forma que la nova

realitat, tan tangible com l'anterior, ens permet somiar un altre món. Aquest és un dels aspectes que més m'han agradat de l'obra d'aquest artista: la capacitat per produir móns en els quals es pot viure d'una forma més càlida i senzilla, d'una forma més propera.

Pressa de decisions és el títol que dona Natan Tarragó al seu projecte. Treball fet a pit descobert on l'artista està a punt de perdre bous i esquelles, on cada pas donat significa descobrir que els passos precedents ens portaven en la direcció contrària a la que volíem anar. Cada decisió presa – analitzada de forma aïlla– implica descartar altres opcions i cada opció triada obre camins que estan condicionats pels camins tancats. El producte final, una instal·lació amb forts components pictòrics, té la força de les coses que sentim properes, com si els camins transitats per l'artista fossin els nostres propis camins, posant de manifest que l'atzar i la casualitat tenen un paper en la nostra vida tan decisiu com les eleccions que fem després de meditar i valorar aspectes positius i negatius. Arrugues, línies que es creuen, ampliació d'una imatge, components fractals que haurien agradat a Benoît Mandelbrot.

Màrius Domingo
Crític d'art i inspector d'educació.